

obch. zák. tu nelze použití, poněvadž žalovaný byl prodávatelem zboží, žalobce nebyl jeho kupitelem. Otázka, kolho v takovém případě postihuje nebezpečí dopravy, není v obchodním zákoně vůbec upravena. Platí tedy obecné pravidlo, že nebezpečí věci, dokud nebyla vrácena, pokud se týče od prodávatele zase převzata, postihuje vlastníka věci, v tomto případě žalovaného. Lichou jest námitka žalovaného, že pouze žalobce jako příjemce mohl uplatňovati náhradní nárok proti poštovnímu eráru, a že bylo na žalobci, by ihned zjistil, že zboží bylo poškozeno za dopravy. Dle zjištění nižších soudů došlo zboží zevně neporušeno a v takovém případě se dle § 35 a 26 řádu o jíz. pošt. výhrada příjemceva co do náhrady případného poškození zásilky nepřipouští. Ostatně se poukazuje na správné důvody napadeného rozsudku, jež vývody dovolání nejsou vyvráceny.

Čís. 2692.

Odebrání zboží má účinek § 97 (1) žel. dopr. ř. pouze tehdy, stalo-li se bez námítky (pozastavení).

Uchýlila-li se dráha, zjišťujíc vadnost zboží, svými zřízeními od předpisu § 97 (2) čís. 4 žel. dopr. ř., není oprávněna, dovozovati z toho důsledky proti příjemci zboží.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1922, Rv I 708/22.)

Při dojití zásilky slivovice do stanice určení vyžádal si příjemce, seznáv její vadnost, na přednostovi stanice příkaz zřízení dráhy, by doprovodil zásilku ku příjemci a zjistil obsah sudu. Přednosta stanice žádosti vyhověl a při prohlídce sudů zjištěno domácím protokolem, že chybí 51 litru. Žalobu o náhradu škody za úbytek procesní soud prvního stálie zamítl, odvolací soud jí vyhověl, zjistiv, že úbytek stal se za dopravy, a maje za to, že odebráním zboží způsobem, jakým zde se stalo, nepozbyl žalobce práva na náhradu škody.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Poněvadž žalovaný erár uplatňuje pouze dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., dlužno vycházeti ze skutkových zjištění rozsudku odvolacího soudu (§§ 498, 513 c. ř. s.). Vezmou-li se tato zjištění za základ, nelze za oprávněnou uznati výtku, že odvolací soud nesprávně posoudil věc po stránce právní. Dle § 97 (1) žel. dopr. ř. zanikají veškeré nároky proti železnici ze smlouvy nákladní, bylo-li zapláceno dovozně i s ostatními pohledávkami, váznoucími na zboží, a bylo-li zboží odebráno. O tom, že v případě, o který jde, dovozně bylo zapláceno, není sporu. Ale zboží nebylo odebráno ve smyslu § 97 (1) žel. dopr. ř. Ustanovení tohoto odstavce obsahuje právní domněnku potud, že příjemce zboží, splniv svůj závazek (zaplácení dovozného) a převzav bez námitek zboží, schválil tím provedení nákladní smlouvy železniční. Slovu »odebrati« v § 97 (1) žel. dopr. ř. nelze tudíž přikládati jiný význam, než slovům »přijati« a »převzíti« v čl. 408 a 428 obch. zák. a v čl. 44 mezinárodní

úmluvy o železniční nákladní dopravě, která znamenají »odebrati bez námítky nebo-li bez pozastavení«, jak to plyne také ze srovnání prvního a třetího odstavce § 97 žel. dopr. ř. (srv. též Eger: Eisenbahnverkehrsordnung III. vydání str. 539 a Rinaldini: Eisenbahnbetriebs-Reglement str. 255). Odvolací soud zjistil, že příjemce zásilky, seznav její vadnost, pozastavil zásilku při převzetí, vyžádal si u přednosty stanice určení, by obsah přepravených sudů byl zjištěn, že přednosta stanice vyhověl této žádosti, přikázal zřízenci dráhy, by doprovodil zásilku k příjemci a tam zjistil obsah sudů, že se tak stalo a že byl zjištěn úbytek 5406 litru. Z toho plyne, že příjemce neodebral bez námítky zboží, neodebral tedy zásilku ve smyslu § 97 (1) žel. dopr. ř. Dovolací soud přidává se k názoru soudu odvolacího, že ač zjištění vadnosti zboží mělo se dle § 82 žel. dopr. ř. státi sepsáním skutkové podstaty a nikoliv sepsáním domácího protokolu (§ 97 (2) čís. 4 žel. dopr. ř.), poněvadž šlo o vady při odběru zevně již znatelné, železnice důvodně to namítati nemůže, ježto sama přivodila, ano přímo nařídila tuto odchylku od předepsaného zjištění úbytku svými zřízenci, za které dle § 5 žel. dopr. ř. ručí. Když tomu tak, neplatí předpis § 97 (1) žel. dopr. ř., nýbrž zůstává při všeobecném pravidlu § 84 žel. dopr. ř., dle něhož železnice ručí za škodu, která vzešla ztrátou, úbytkem nebo poškozením zboží v době od přijetí k přepravě až do dodání. A tu soud odvolací, opakovaně svědecké důkazy způsobem, proti němuž strany ničeho nenamítaly, zjistil, že úbytek nastal v době od přijetí zboží k přepravě až do dodání, — a poněvadž žalovaný erár neprokázal žádného z omluvných důvodů, uvedených v § 84 žel. dopr. ř., jest žalobní nárok dle tohoto ustanovení oprávněn, a vyhověl odvolací soud bez právního omylu žalobě.

Čís. 2093.

Uznal-li sice nemanželský otec otcovství, zdráhá se však platiti výživné, dlužno usnesení poručenského soudu, udělující zmocnění k žalobě, doručiti nejen poručníku, nýbrž i nemanželskému otci. Nestalo-li se tak, jest řízení o žalobě zmatečným (§ 477 čís. 6 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 12. prosince 1922, Rv I 714/22.)

Nemanželský otec uznal sice na soudě otcovství k dítěti, ale zdráhal se platiti výživné, ježto prý ho nemanželská matka nechce pojati za manžela. Poručenský soud poukázal poručníka na pořad práva usnesením, jež sice doručil poručníku, ale nikoliv nemanželskému otci. O žalobě čítěte proti nemanželskému otci o placení výživného rozhodly oba nižší soudy věcně.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu.

Důvody:

Dovolacímu důvodu zmatečnosti řízení nelze upřítí oprávnění. Dle § 16 I. dílčí novely k obč. zák. (čís. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 276 ř. zák.) má soud, bylo-li otcovství k dětku nemanželským otcem uznáno, určití sám od sebe v řízení nesporném výměru vyživovacích